

[Sigsgaard.]

som andre områder. Vi finder ikke, at der er nogen mening i forskudsafskrivninger. Der er ingen mening i at skrive af, det vil sige få skattemæssigt tilskud til investeringer, som endnu ikke faktisk er foretaget. Her sker der det, at man flytter en lille smule rundt på brikkerne, men for mig at se er det faktisk lige urimeligt, om det er en overlæge eller en storskibsreder, der får tilskud fra de andre skatteydere, fra de andre mennesker her i landet.

Jeg finder altså, at forslaget er ganske utilstrækkeligt, fordi netop skibsredernes fiduser opretholdes. Man tager fat på småfiduserne, og det er klart, at det kan godt beløbe sig til nogle millioner kroner, og jeg synes da også, at man skal tage fat på det. Men de virkelig store, fede sager, dem gør man ingenting ved, for — som finansministeren siger i fremsættelsen — disse storinvesteringer er jo så samfundsgavnlige og beskæftigelsesskabende, og hvad ved jeg, så dem lader man ligge. Nu kan man for det første stille et spørgsmålstegn ved betragtningen om, at store skibe er mægtig samfundsgavnlige, medens små skibe uden noget som helst forbehold er væsentligt mindre samfundsgavnlige, og dem kan man godt gå hen og bremse byggeriet af; det er måske en lidt tvivlsom betragtning. For det andet er der grund til at hæfte sig ved, at her har vi en åben indrømmelse af, at afskrivningsreglerne er — hvad vi altid har påstået — tilskud, camouflerede tilskud fra almindelige skatteydere til kapitalen og ganske særlig, ser vi af forslaget her, til storkapitalen. Det er afskrivningsreglernes funktion, at almindelige skatteydere skal sørge for, at den opsparing, den kapitalopbygning, sker, som er nødvendig for, at de, der sidder på de store virksomheder, skal kunne opretholde eller måske forøge deres profit. Det er simpelt hen det, der er indholdet i disse afskrivningsregler.

Til sidst om dette forslag skal jeg pege på, at så vidt jeg er orienteret, skal disse ganske særlig ondartede tilskudsregler eller fiduser

udvides, hvis Danmark tilslutter sig fællesmarkedet, nemlig udvides til at gælde alle industrianskaffelser og investeringer; det gør de jo ikke i dag. Det kan være, ministeren har en kommentar til det, men jeg synes nok, det er værd lige at have i erindring også denne lille konsekvens af en tilslutning til fællesmarkedet.

Forslaget om den særlige indkomstskat har jeg i og for sig heller ikke så mange bemærkninger til. Jeg minder om, at VS sidste år foreslog, at satsen blev sat op fra 30 til 50 pct. Nu siger regeringen 40 pct., og det siger den socialdemokratiske ordfører i og for sig god for, så vidt jeg forstod. Han siger nemlig god for den betragtning, at satsen bør ligge på det, der svarer til den laveste gennemsnitlige samlede beskatning; og den er på 39,3 pct., oplyses det i bemærkningerne, det svarer jo meget godt til de 40 pct. Nu er der bare det ved det, at det i almindelighed ikke er de mennesker, der ligger på de lavere trækprocenter, der rammes af den særlige indkomstskat; det er folk, der ligger væsentligt højere. Her kommer der for mig en anden betragtning ind i billedet. Her er der tit tale om arbejdsfri indkomster — det er mange, mange arter af indkomster, det er jeg vel klar over, og det er ikke så meget gratialerne, jeg tænker på her — og efter lovforslaget her vil det stadig væk være sådan, at arbejdsfri indkomster beskattes væsentligt lavere end arbejdsindkomster. Det princip kan VS slet ikke gå ind for.

I øvrigt er skærpelsen på dette område mindre, end det ser ud til, når man sammenligner 30 med 40; det fremgår af bemærkningerne og i og for sig også af den skriftlige fremsættelse, at der sker forskellige andre reguleringer, der medfører, at på visse områder er der slet ingen skærpelse — det er de mindste — og på større områder er der en yderst beskedent skærpelse.

Vi finder altså, at forslaget er urimeligt, som det ligger her. Man har f. eks. opretholdt 6 pct.-tillægget pr. år. Det er stadig væk sådan, så vidt jeg i farten har kunnet beregne det, at en ejendom, der i 1960 er